

sem afwijzen.
telijke verga-
geen filoso-
eem niet af-
aangepakt.
systeem niet
ngen van de
durg gelijk.
kken, al had
en, dat langs
rden bespro-
anier) sprak
vriendschap-

ik klaar was.
rest bewaren
K. S.

han van

nnis met een
de Generale
derland voor
In dat stuk

ededelen, dat
t U meereist
Emigranten
ldt". Hij emi-
naar Sydney,
terian Church
met de gees-
n".
tot verzorger
hand.

andere vorm
zijn. Wie dit
rengie liturgie
zijn ook in de
uten die het

chouwing dan
er zijn onder
anten". (Wel
1905 niet aan-

zoeken naar
neest aanslu-
Voor de Ned.
zijn de grote
speciale im-

Collins Str.,
d mogelijk zal

australië echter
Er zijn ver-
indt men ook

lende Gerefor-
de Free Pres-
rian Church".
deputaten. Zij
itinnighe Pres-
tinnigheid is
an binnen de

beteekent heel
n, waarvan de
een denkbeeld
K. S.

DLEVEN

van den Ned.
gen op Geref.
17 Augustus
tasteel „Vaals-

jes uit het ge-

over het pro-
nunen we ech-
toft te worden.
bekend, maar
dragen.

in één woord
nabijheid van
en punt" (Bel-
riands hoogste
noole Limburg-

en, zullen we
ven, Treebeck
is kan gaan.
noet men zich
er reeds voor

en aan dhr J.
der vermelding
c.

Conferentieoord
igres gehouden
Bond van J.V.

Wie het niet kent moet het zien.
Wie het wel kent gaat er telkens weer heen, om te genieten van zee, bosch, duinen en de wijde vergezichten over het polderland.
Of je er heen kunt?
De prijs is vastgesteld op f 15.—
Er is plaats voor een beperkt aantal jongens en meisjes. De jongens kampeeren in tenten en de meisjes in het gebouw zelf, hetwelk voorzien is van alle comfort.
Het programma voor het congres is nog niet helemaal voor elkaar. De W. van der Lingen van Alkmaar heeft ons toegezegd te willen spreken over Nehemia 13, waarvoor wij dan voorstudie kunnen maken uit de schets van Ds Venema: „Om Stad en Tempel". Naar een tweeden spreker wordt nog uitgezien.

Wie er welkom zijn?
Wel alle Gereformeerde jongelui uit alle provincies!
En nu, op naar Schoorl voor een fijn congres en een mooie vakantie!
Stuur nu dadelijk een briefkaart om je op te geven aan P. van Essen, Metiusgracht 4 te Alkmaar. Of nog beter: stuur hem dadelijk per postwissel f 15.—
Op naar Schoorl!
Jij en die je mee kunt krijgen.
In Schoorl is een congres. Ga je mee er heen?
Tot ziens dan onder den Hazelaar in het Juli-zonnetje.

KAMP VOOR LEERLINGEN BIJ SCHOLEN VOOR V.H.M.O. NUNSPEET.

Beste jongens en meisjes,
In aansluiting op onzen oproep kunnen we jullie tot onze vreugde mededeelen, dat, zoo de Heere wil, het kamp ook dit jaar zal doorgaan, en wel van 9 tot 14 Juli. De kosten zijn f 17.50. Opgave van deelname tot 15 Mei, maar zoo mogelijk eerder. Wie zich definitief opgaaf, behoeft het niet weer te doen. En voorts, in verband met sommige brieven, het volgende. HBS-ers en Gymnasialen zijn allebei welkom. We hopen het programma zoo in te deelen, dat het aansluit op de vragen, die leven in beider kring. Als grens stelden we het leerling-zijn van de vierde klasse in den volgende cursus, en den leeftijd van 16 jaar; dit om teleurstelling te voorkomen van deelnemers, die het niet zouden kunnen volgen. Natuurlijk valt er over uitzonderingen te praten, maar dan speedig.
Bij opgave dient ingesloten de handtekening van één der Ouders, en 10 cts postzegel, en vermeld: naam en voor- en achternaam, adres, klasse in den volgende cursus, school, afdeling. Adres: Ds Bouwman, Kampen, Burgwal 22.

AAN EEN JONGEREN TIJDGENOOT, No. 41

Laat Paulus' „parel" in de keten (Over de liefde!)

Amice,
Je hebt natuurlijk gehoord van de Paulus-herdenking. Ik weet niet goed hoe het moet met de David-, de Jesaja-, de Ezechiel-, de Mattheus-, de Johannes-, de Jacobus-herdenking. En zoo voort. Je moet me niet vragen, waarom wij wel in „De Reformatie" Hendrik de Cock en niet Paulus zouden herdenken. Want van den één weet ik den geboortedatum, van den ander niet. Bovendien krijgen we van den één niet veel geschriften te lezen, en van den ander hooren we zoo goed als dagelijks wat uit zijn eigen brieven. Maar dat is niet eens de kwestie, die mij een beetje dwars zit. Die is alleen maar met deze vraag getypeerd: waarom Paulus en niet de andere bijbelschrijvers? Zie jij kans, den één gewichtiger te laten schijnen dan den ander? En durf jij dat aan? Ik niet.
Maar we laten die vraag rusten.
Je hebt misschien gelezen, dat er bij die verschillende getuigenissen aangaande Paulus' werk gesproken is over „de liefde".
Geen wonder. Als je Paulus eenmaal als leverancier van bijdragen aan de „christelijke letterkunde" ziet, dan komt vanzelf ook dat beroemde „gedicht" van 1 Cor. 13 aan de beurt. Van Vondel ken je allicht een rei; van Schaepman het lied der pulmen uit Aya Sofia; van Paulus het „hooglied der liefde", 1 Corinthhe 13.
Hoe vaak word je „daar niet bij bepaald"? Niet van binnen uit, doch van buiten af? De liefde! Het is een schoone „parel", dat mooie 1 Corinthhe 13. Je hoort het allerlei welmeenende menschen zeggen.

En toch —
Geloof jij ook niet, dat toch heel vaak dat mooie lied wordt misverstaan?
Ik geloof het wel ter dege.
En ik wou wel eens met je praten over de vraag: hoe komt dat? Want jij zult in je leven — je hebt, als het goed gaat, meer jaren voor den boeg dan ik — je zult in je lange leven erg vaak met „n'vingerwijzing naar 1 Cor. 13 worden — opgewekt? o neen, maar: afgepoelert. Tenminste, als je blijft waar je wezen mag. Wij staan nu eenmaal in een kwaden reuk. Men zegt, dat wij objectivisten zijn, en verschrikkelijk hoogmoedig. En dat we zoo koppig op ons stuk staan, en met geen mensch willen samenspreken. Een circulaire over dat puntje is al weer in zee, hoewel mr Roelvelde in ons blad twee weken geleden nog duidelijk aangetoond heeft, dat de synodocraten van 1944 welbewust nog geen letter veranderd hebben, en er wel voor oppassen ook! En zoo zul je, zoo wel nu, als later, telkens weer moeten vernemen: man, jullie hebben niet lief. Die schoone parel van dat nieuw-testamentische hooglied-der-liefde, die laten jullie maar werkeloos in het bijbel-étui liggen.
Mag ik je nu een vrienden-raad geven?
Als ze dat weer tegen je zeggen, antwoord dan eens: m'n beste man, als jij klaagt, dat ik die parel in het étui laat liggen, wel, doe jij haar dan eens om den nek, om je hals.
En als je partner je dan een beetje zonderling aan kijkt, vul dan je al te korte woord maar aan met het

zeggen: dat een mooie parel toch in een parelketen moet zitten, op haar plaats tusschen de andere, niet wie ze samen één keten maakt? Tenminste, als ze niet in een étui mag blijven liggen, wat ook wij „zonde-en-jammer" moeten blijven vinden.

Misschien dat je gesprekscollaga zich dan eens achter het oor krabt, en denkt: nou wil hij zeker, dat ik het hooglied-der-liefde met wat anders in verband zet. Dat heeft hij dan goed begrepen.

Dan gaat hij prakkiseeren: waarmee in verband zetten? Met geloof en hoop soms? Dat zijn toch de bekende drie: geloof, hoop, en liefde? Maar dan zal hij pardoes tegen jou uitvallen: je hebt het toch maar mis, goede vriend; want Paulus zelf zegt: de meeste van die is de liefde. Ik kan dus geloof en hoop wel hoog aanslaan, daar niet van, maar Paulus blijft Paulus, en ik houd het met hem: de liefde is de meeste. Je kunt, als ik die maar heb, van mij dat geloof en die hoop, nu ja, 't is een raar woord, maar dan toch zoo iets als „cadeau krijgen". Wat heb je aan geloof-zonder-liefde? Of aan — maar hier aarzelt je vriend even; let maar eens op als je hem aan den tand voelt — of aan: hoop-zonder-liefde?

Hij zal, zei ik, dit laatste een beetje aarzelend zeggen; misschien wou hij het wel inslikken, als hij durfde, maar hij heeft nu eenmaal van geloof-zonder-liefde zoo hard gesproken, dat hij, wil hij consequent schijnen, het ook wel moet durven van hoop-zonder-liefde.

Een tikje jammer vindt hij het toch wel, want in vele kringen hebben ze hem wel geleerd, dat dat geloof — met al die ruzies over kerk en dogma — zonder liefde niet veel waard is, maar de christelijke hóp, ja, daar praten ze een beetje anders over. Want „hoop" is zoon't éér woord. En het wonderlijke is — zoo redeneeren ze daar — dat, als je van de hoop praat, je onwillekeurig denkt aan den hemel. Nu, dáár is vast en zeker geen ruzie meer, en geen dogmatische strijd, en geen gevecht over de ware kerk.

Onze vriend van daareven vindt dus eigenlijk, als hij helemaal eerlijk is, dat het woord „hoop" net zooveel gemeedelijkheidswaarde heeft als de term „liefde". En hij zou niet graag hardop durven zeggen: hoop-zonder-liefde is niks gedaan.

Maar houd hem vast als een fox terrier. Zeg nou tegen hem: goede man, als jij durft volhouden: de liefde is de meeste, en DUS is geloof-zonder-liefde „niets gedaan", zeg dan ook eens hardop: hóp-zonder-liefde is niets gedaan. Of, als je dat niet durft, nou, laat dan nooit van je leven weer dat welkerteje afloopen van: „geloof-zonder-liefde heeft niets om 't lijf", want dan ben je niet eerlijk in het trekken van conclusies uit Paulus' woord over de „meer-waarde" van de liefde. Beter voorloopig niets zeggen, dan zeggen zonder vol te kunnen houden. Zeg hem maar eens in zijn gezicht: misschien snappen wij samen nog niet alles van Paulus; zullen we samen eens de parel in de keten leggen?

En als hij dan vraagt: welke keten dan wel? — dan moet je antwoorden: mannetje, dat is doodeenvoudig: nummer 13 als parel is pas op zijn plaats als hij gelegd wordt en gelaten wordt tusschen nummer 12 en nummer 14. Simple comme bonjour.

En als jullie dan samen hoofdstuk 12 en hoofdstuk 14 van 1 Corinthhe lezen, dan ben je ineens van alle dóód-doeners over de liefde af. Want hoofdstuk 12 betoogt: de plaatselijke kerk van Corinthhe is een lichaam van Christus. Daar heb je mekaar nodig. De één is dit, de ander dat. De één heeft zoon't ambt, de ander weer een heel ander. De één is zóó aangelegd, de ander zóó.

Nu waren er in Corinthhe menschen, die op elkaar ja-lersch geworden waren. Sommigen vonden b.v., dat lid A veel „moolere" gaven had dan lid B. En dan wou lid C graag met A concurreren, „liever" niet met B. Wie daarentegen het charisma van B mooler vond dan dat van A, die wou, als D, toch nog „liever" het formaat van B vertoonen. En zoovoorts. Kortom: ze ijverden naar „de beste gaven". Neen, naar „grotere" gaven. Zij hunkerden er bepaald naar, „liever" (!) die gave, asjeblieft, „liever" koekjes werden in Corinthhe graag gebakken. Bij de heidenen vroeger. En nu bij de christenen na hun bekeering ook nog. Het kostte moeite van dien griek-schen „gaven"-cultus af te komen.

Allemaal zeiden ze: LIEVER zóó.

Nu, zoo zegt Paulus, doet dat maar gerust, menschen. Ijvert maar naar nóg grotere gaven. Niet „de hoogste", of „de beste", staat er in hoofdstuk 12: 31, maar „grotere". Nóg grotere. Ik heb wel eens van iemand gelezen, dat je hierbij denken moest aan Hebr. 9: 11, waar staat, dat Christus is ingegaan door den „groteren", volmaakter tabernakel. En hij voegt er dan aan toe: daarom kon Hij van uit dien groteren tabernakel ook ALLEMAAL bereiken met zijn nuttige gaven. Zijn grotere gaven. Hoe dat zij, Paulus vangt zijn naijverige liever-zóó-christenmenschen daar in Corinthhe netjes op. Ja-lersch? Ieder wil graag het mooiste hebben? En het beste? Prachtig, ijvert dan maar naar nóg grotere gaven. Nog groter, dan je lievelingsideaal heeft. Nog groter dan broeder A, die zoo mooi, zoo echt móó, je kan toespreken. Nóg mooler, dan die candidaat, wiens ouders eens door professor Fabius sprekend, en geloof het maar, in volen ernst, in hoogen fabiaanschen ernst, met of zonder zoonliet, werden afgestraft, toen hij hen citeerde: onze Herman kan toch zoo móó bidden. Nóg mooler dan die zuster, die zoomaar midden onder de preek soms ging opstaan — en meteen moest ieder, ook de leerende onderling natuurlijk, zijn mond houden, want nou kwam er een verrassing: zuster Zoo-en-Zoo ging ineens in „vreemde klanken" spreken (of gillen); ze noemden dat in Corinthhe: ze krijgt den Geest. Paulus wist dat nog zoo niet; het kon ook wel eens de geest wezen, zei hij, — een beetje anders natuurlijk. Maar toch bedoelde hij het zoo.

Nu, spreekt Paulus, als jullie dan ijveren, hunkeren naar NOG MEER, dan kan ik jullie helpen. Ik weet een weg.

Neen, neen, geen „habitus" geen „klein", geen „deugd", geen „teer bezit", geen „zieladel", geen hoog aetherisch „gevoel". Schei uit met al die gekheid. Paulus zegt: ik weet een WEG. En dat is nou de liefde.

Nou, als de liefde een parel is, maar óók een weg (de beelden passen anders slecht bij elkaar), dan moet die „parel" zeker uit dat mufte étui, dan moet ze in het verkeer komen. Dan moet de liefde een practijk worden, een weg, een methode, een, ja, zeg het maar gerust, een gods-

dicnatie „mode" (als je maar niet denkt aan zoo iets als Parijs). Een „weg", om naar het doel te komen, een weg om samen in vaste usantie God te dienen. Zoo iets als de kerkweg? Ja mannetje, nou kom je weer op je beenen terecht. Een kerkweg. Het kerkpaadje. Het doel is: aan allemaal zoo veel mogelijk in de kerk ten nutte zijn. En om het kerkverband, het kerkverband, en het kerkverbond van dat lichaam van Christus, dat in Corinthhe de plaatselijke kerk was (exegese van Grosheide, zullen we maar veiligheidsshalve erbij zeggen) zoo goed mogelijk te laten floreeren.

Die „weg" nu is de liefde. De methodische liefde, die vooruit nuchter denkt, hoe ze het zal inpikken, om de kerk zooveel mogelijk te verstevigen, en den tegenstander zoo weinig mogelijk in de kaart te spelen, en haar recht zoo sterk mogelijk aan het licht te brengen.

Dat is aan den eenen kant dus de naastbij gelegen „parel" — het dichtst bij parel-nummer-13: dat is dus parel-nummer-twaalf. Mijn grootmoeder had geen parels; die zei: kapittel twaalf. Ze had nog gelijk ook. De liefde een weg, om het kerkverband nóg hooger op te voeren, en om de leden nóg steviger aan elkaar te verbinden.

Niet een zielshouding, een habitus, maar een nuchtere methode, een geordende practijk. Een practijk, die je op papier kunt zetten, zooals iedere „jood" goed weet, dat je met een „weg" (een ritus, een vaste gewoonte, het woord „weg" is joodsch) kunt doen: je kunt er een hand-leiding van maken, bijvoorbeeld: een gereformeerde Kerkenordening. Weg-der-gemeenschap-in-verkeer-van-liefde. Als ze jou vragen: heb jij lief? dan mag je zeggen: ik doe eerlijk mijn best te leven naar de kerkelijke weg-papieren, belijdenis, kerkorde. En als ze je dan uitlachen, denk dan maar, zonder pedanterie, maar in vrees en beven: de stakker weet niet, hoe die „parel" liggen moet: 12 vóór 13. Hij sloeg de woorden „eerlijk" en „mijn best doen" over.

En nu kijken we den anderen kant uit. We gaan naar „parel kapittel nummer veertien". Als dan Paulus klaar is met die liefde, dan zegt hij.....

Hoor, nou begint ie ineens te interrompeeren, onze gesprekspartner. Ja, we hooren je wel, mannetje, je wilt uitroepen: dan zegt Paulus: het MEESTE van de trits geloof-hoop-liefde is de LIEFDE? Dus is die het hoogst??

We zullen hem maar eens even direct antwoorden, onzen interpellant, vind je niet? Wel, zoo antwoord ik, als nu Paulus vindt, dat de liefde de hoogste is, de hoogte in intrinsieke waarde, vind jij dan niet, dat hij nóg bij wijze van toepassing moet zeggen: ijvert dus het meest naar de LIEFDE?

Ja natuurlijk, valt de ander in. Dat zegt Paulus immers ook?

Pardon, wil ik antwoorden, hij spreekt iets anders in de „toepassing". Hij zegt, in het begin van kapittel 14: „jaagt de liefde na", één trapje op: „ijvert naar de geestelijke gaven", twee trapjes op: „maar meer", of neen, er moet vertaald worden: „nog liever, nóg liever, dat ge moogt profeteeren". Drie trapjes op. En nou uitblazen. „Liever-koekjes" worden voor Corinthhe door Paulus in Efese gebakken. Lust jij die Efesiaanse koekjes uit Corinthhe's trommel al?

Dat is dus de top: profeteeren!! Daar ben je bovenaan: profeteeren. Als je maar profeteert! Liever dit? Liever dat? Liever profeteeren — snijdt Paulus al die kribbige jaloersche menschen af. Profeteeren, daar gaat nu verder hoofdstuk 14 helemaal over. Profeteeren, dat betekent niet: je eigenaardigheden laten domineeren, omdat ze van jou zijn. Dat betekent niet: een taaltje gebruiken, waar geen gezonde boerejongen wat aan heeft, tenminste, als je in de gemeente bent. Ook geen taaltje, dat iedereen hopeloos verveelt, omdat er niks niemendal in zit, dan wat bleek opstelletjes-middelmatigheid. Dat betekent ook niet: die juffrouw, die zoo kon staan gillen in extase, noch die Herman, die zoo móó kon bidden, dat je d'r beduusd van werd, zóó erg, dat je ging vergeten, hoe krachtig onze Heere elken dag voor ons allemaal bidt. Dat betekent: óók niet die meneer, die allemaal over liefde praat, en nog eens over liefde, en die geen duidelijk woord op papier wil zetten over den WEG van zijn kerk. Natuurlijk had de jongste samensprekingscirculaire het woord „liefde" in den mond. Loopen we geen gevaar te vergeten, dat het in 1944 geloopt heeft over den WEG van de kerk, en dat zij, die hem toen veranderd hebben, tot nu toe alleen maar gezegd hebben: onze WEG is goed, en onze WEG moet op papier staan, kijk maar naar

Wijzigingen Handboek 1951

(Om tijd en onnoodige moeite te besparen, verzocht de Redactie berichtjes voor deze rubriek rechtstreeks naar de administratie in Goes te zenden.)

- Blz. 9 WAGENBORG. Adres Kerkeraad: L. J. Fokkinga, Diaconie: H. Elzenga, Kerkdiensten: t.h.v. Wed. R. Zomerman, 9.30 en 7 uur.
- Blz. 11 HELPMAN. Kerkelijk Bureau: R. Aakster, Coendersweg 30, Groningen.
- Blz. 14 KORNHORN. Adres Diaconie: W. Koning, G 79, Noordwijk, post Opende (Gr.). Onder deze Kerk ressorteeren Opende (Gr.) (ged.), Lucaswolde en Noordwijk (ged.); het ressort van de Kerk te Doezum is gedeeltelijk aan de Kerk van Kornhorn ter bearbeiding toegewezen.
- Blz. 15 MARUM. Adres Kerkeraad: H. Hidding, A 221, Penn. Kerk: F. H. Lanting, A 70, Tel. 69, Post. Kerk 156587. Bibl. fonds Theol. Hogeschool: Mevr. F. Lanting-Klein, A 70, Zend. Commissie: J. Klaver, A 288, Landsterlaan, Onder deze Kerk ressorteeren Noordwijk (ged.), Nuis en Niebert (ged.); het ressort van de Kerk te De Wip is aan de Kerk van Marum ter bearbeiding toegewezen.
- Blz. 24 SIEGERSWOUDE. Adres Zendingcomm.: Sj. Veenstra, Friese Palen (Kromhoek).
- Blz. 24 SUAMEER. Adres Kerkeraad: A. C. v. Leeuwen, Oostermeer 177, Tel. K 5129—221.
- Blz. 41 LUTTEN. Telefoonnummer Ds M. Janssens: 36.
- Blz. 44 ZWARTSLUIS. Kerkdiensten: eigen kerkgebouw, Zomerdijk 5.